

V. Nikiforova: Zrcadlo pro Zelenského: Americké loutky jsou odsouzeny k záhubě

- CZ24 News | 12. července 2023

VIKTORIE NIKIFOROVÁ na příkladu Amerikou nastrčených vůdců-nomádů v osobě Saakašviliho a Guaidó předpokládá, že po skončení války na Ukrajině čeká jejího vůdce stejně chmurný osud odložené loutky

Gruzínsko-ukrajinské vztahy se nacházejí v akutní krizi. Předseda gruzínského parlamentu prohlásil, že ukrajinské úřady se k obyvatelům jeho země chovají nečestně „od chvíle, kdy poskytly útočiště hledanému zločinci“.

Nejnovější fotografie Michaila Saakašviliho, o něhož se fakticky jedná, vyvolávají smíšené pocity. Na jedné straně se mu podařilo udělat tolik nechvalných skutků, že mu za to osud dal tvrdou odpověď. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě. Na druhou stranu je mi ho z lidského hlediska líto.

Na videu z kliniky, kde se Saakašvili léčí, vidíme chodícího kostlivce. Nechce se ani věřit, že je to ten samý žoviální tloušťák s lesklými tvářemi a šibalskýma očima, který vesele pendloval mezi Gruzií, Ukrajinou a USA, žvýkal si kravatu, cosi blábolil a sliboval, často žertoval a nad vším se chichotal.

Je až neuvěřitelné, jak jsou si všichni tito vůdci-nomádi vypěstovaní americkými institucemi podobní. Všichni jsou mladí, mají dobrou znalost angličtiny, módně se oblékají a neustále vtipkují. Z toho je vidět, že zámořští kurátoři pečlivě prohlížejí dotazníky uchazečů o trůn a odmítají kandidáty bez smyslu pro humor.

Jediný, kdo se s touto vlastností nedokázal popasovat, byl Navalnyj. Je vidět, že pro Rusko vybrali nordický typ, jakéhosi Ivana Danka – Schwarzeneggera z filmu „Rudé horko“. Ale obecně platí, jak se píše ve svatebních oznámeních, že vůdce-nomád musí vášnivě hořet bezpodmínečnou láskou k NATO a k Americe.

Učenlivý student

Sovětský mladík Miško, který byl výborným studentem tbiliské školy a Kyjevské univerzity, této vášnivé lásce skutečně propadl. Ještě v devadesátých letech ho posílali do různých ústavů – nejprve v Evropě, pak v Americe – a jeho nezralý mozek to nevydržel. Prozřel. Uvědomil si, že jeho země, krásná Gruzie, je ubohý opovržením hodný zapadákov a smysl veškerého života se soustředí v „zářícím městě na pahorku“. A pokud bude třeba z té Gruzie něco udělat (například americkou vojenskou základnu a zatáhnout ji do NATO), udělá to – udělá všechno, co se mu řekne, jen aby odtamtud navždy vypadl do úžasné Ameriky, přísál se k životodárnému dudlíku demokracie a už se ho nikdy nepustil.

Budoucí gruzínský prezident vnímal svou politickou kariéru jako služební cestu do zaostalé a nesamostatné země, kterou je třeba přeformátovat podle přání Washingtonu – a pak dílo předat starším soudruhům a odjet na trvalou dovolenou za oceán.

Zpočátku šlo všechno dobře. Saakašvili se stal hrdinou Američany zosnované „ružové revoluce“. Psala o něm všechna západní média, dostával ocenění, říkalo se mu „druhý Churchill“ (nebo to

platilo na Zelenského? Jedno už překrývá druhé.)

Ale Miško se především ze všech sil snažil zalíbit lidem. A vskutku, vnímavé dívky se staly jeho fanynkami a líbaly jeho portréty. Zdálo se, že tento mladý herec zaplaví Gruzii proudy amerických dolarů.

Volný pád z výšky

Nicméně s dolary se nezadařilo. Nejbohatší republika bývalého SSSR se propadala do chudoby. Ale Miška to nezastavilo a rozhodl se definitivně zničit Gruzii i Rusko tím, že vydal zločinný rozkaz k útoku na mírumilovné Cchinvali v Jižní Osetii. Rusko v srpnu 2008 během tří dnů donutilo Gruzii k míru. Dnes se zdá, že Saakašvili tehdy utekl z Tbilisi zbytečně. Kdyby ho zajali Rusové, šel by na pár let do vězení a dnes by mohl být podmíněčně propuštěn. A v ruském zajetí by pravděpodobně ztloustl.

Jenomže jeho stále sžírala láska k Americe, která nikdy nebyla opětována. Následovala další služební cesta, tentokrát na Ukrajinu. Pak byl opět převelen do Gruzie, přestože v té době už tam proti němu bylo zahájeno trestní řízení. Nejspíš mu namluvili, že lid se za něho postaví a vyjde do ulic, jenomže další chyba lávky: gruzínský lid se ukázal být mnohem chytřejší. Saakašvili skončil ve vězení, kde čelí obvinění z nejružnějších trestních činů – od zpronevěry státních prostředků za maséry až po spoluúčast na vraždě.

A v jeho milované Americe na něj už dávno zapomněli. Jen čas od času proskočí zprávy ze zpravodajských agentur. Tón je však chladný. Nikdo neběží, aby Mišku dostal z vězení, nikdo mu nepřichází na pomoc.

Stín mexického prezidenta

V této souvislosti se mimoděk vybaví příběh Juana Guaidó. Pro ty, kdo zapomněli: Ve Venezuele byla taková proamerická veřejná figurka – také mladá, dobře oblečená a se smyslem pro humor. Američané Juana Guaidó nějakou dobu pokládali za prezidenta Venezuely, přestože v zemi vládl řádně zvolený Nicolas Maduro.

Juana Guaidó také vozili po různých městech a zemích, mazlili se s ním a dělali rozhovory. Ale v prosinci loňského roku ministerstvo zahraničí náhle oznámilo, že Guaidó je nicka a vyslovovat jeho jméno je nežádoucí, protože v USA ho už nemají rádi. Nyní tento rádoby prezident kočuje po různých zemích, protože ho s ostudou vyhnali z Kolumbie a jeho osud je chmurný.

Vůdci-nomádi žijí v rychle se měnícím informačním prostředí a naprosto postrádají schopnost posuzovat své kroky v dlouhodobém výhledu, ačkoli právě to bývalo klíčovým rysem normálně schopného politika, zejména pak hlavy státu. V dlouhodobém horizontu jsou tudíž odsouzeni k prohře. Jim poddaný lid, jehož podvedli a oškubali, je zahrnuje tolika otázkami, že se život takového vůdce mění v peklo.

A právě v takové chvíli, kdy nejvíc potřebují pomoc, jejich američtí mecenáši náhle kamsi zmizí. Jsou tak zoufale zaneprázdněni: potřebují vychovávat nové talenty, navíc se blíží Met Gala – nemáme čas, nechte nám vzkaz, zavoláme Vám zpátky.

Ze spasitele zločinec

Západní média mezitím rychle přestavují celý obraz světa. A najednou se z bývalého mladého lídra,

hvězdy a pýchy demokracie, druhého Churchilla, vyklube zkorumpovaný diktátor, zloděj a krvežíznivec. A ti samí novináři, kteří dříve mladého vůdce opěvovali, nám nyní sdělují, že ve skutečnosti krade z rozpočtu jako šílený, platí si milenky z veřejných financí, porušuje lidská práva a vůbec se chová špatně.

Osud všech amerických loutek je stále stejný: využijí je a odhodí. Mohou mluvit o štěstí, když se jim podaří alespoň utéct ze země a ztratit přitom jen bačkory. Ale i pak je budou stíhat žaloby, obstaví jim bankovní konta, finančně je zruinují a seberou jim všechno, co si tvrdou prací na poli korupce vydělali.

Někteří koupí kulku do spánku a historici se pak dlouho přou, kdo bývalého vůdce popravil: zda samotná CIA, nebo její kontraktoři. Ale mrtvým je to už jedno. Takže Saakašvili, dalo by se říci, má ještě štěstí. Ze svých zločinů se bude zodpovídat před gruzínským lidem v civilizovaném prostředí – dokonce se léčí na místní nejlepší klinice.

Příznačné je, že jediný, kdo se dnes o jeho osud obává, je Volodymyr Zelenskyj, který vyhostil gruzínského velvyslance za to, že mu Saakašviliho nevydal. Pochopitelně, Zelenskyj i Saakašvili jsou dva hrášky v témže lusku a jejich cesty jsou si podobné.

Kolik je ještě na světě podobných vůdců-nomádů?

AUTOR: Viktorie Nikiforova

[ZDROJ](#)

Překlad: Protiproud